AKBABA

Fransa — Yetişin.. Hortlak geliyor !

Bahar geliyor!

Sümer Bank

Fabrikaları

Mevsim Hazırlıklarını Tamamlamıştır.

Yerli Mallar Pazarı

Bu hazırlıkların en cazip eserlerile ziyaretinizi bekliyor. Göreceğiniz kumaşlar, sizi yalnız memnun değil müftehir de edecektir.

Güzelliği

Sağlamlığı

Ucuzluğu

Birarada toplayan yerli kumaşlar

Solmaz Renkleri

Eskimez Örgüleri

İle uzun zaman arkanızda yepyeni durur.

O artık hiç dans edemiyordu!

İltihaplı ve ıstıraplı ayaklarile ne dans edebiliyor ne de müthiş ıstıraplara katlanmadan küçük bir gezintide bulunabiliyordu.

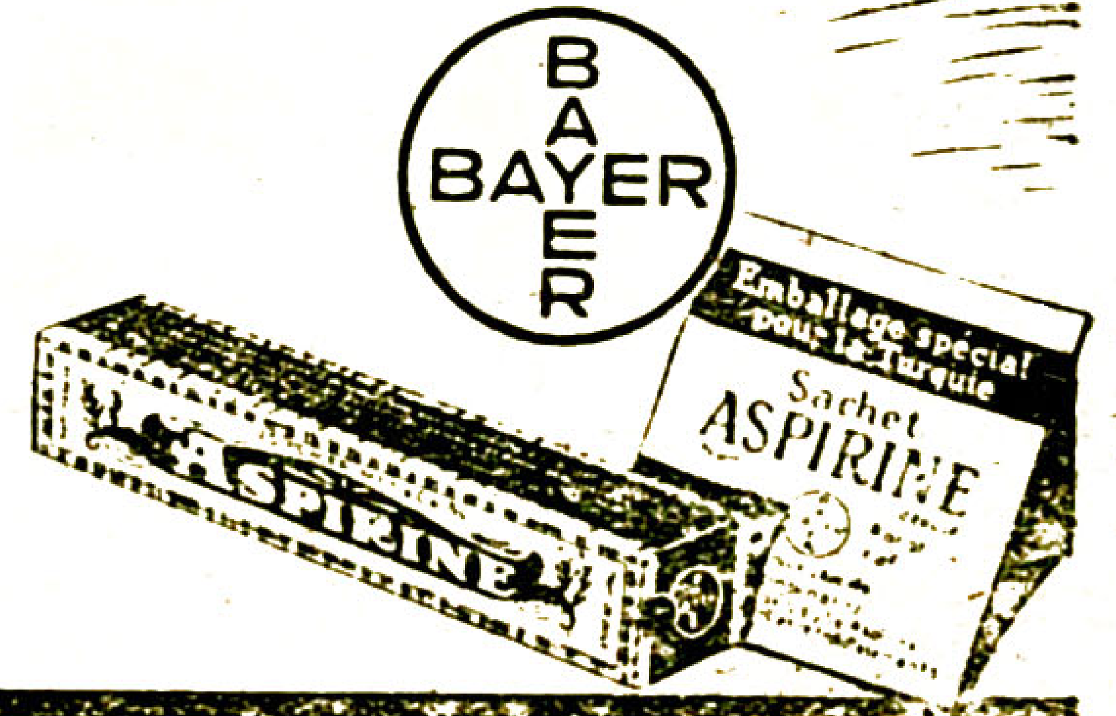
Şikâyet ettiği bir arkadaşı ona, akşamları derununda kâfi miktarda RADİO-SALTS tozu ilâvesile sıcak suda ayaklarını banyo etmesini tavsiye etmişti. Bu tavsiyeyi nazarı itibare alarak muntazam banyolara başladı. Sekiz gün nihayetinde artık kendini tanıyamıyordu. Ayakları hafiflemiş bütün ıstırapları zail olmuş bir halde dans ediyor, koşuyor ve hiç bir yorgunluk hissetmeden bütün sevdiği sporları yapıyor. RRADİO-SALTS tozunun muntazamın istimâli sayesinde veca ve ıstırab veren nasırları da yumuşatıb kökünden söküb çıkarmaktadır.

Soğuk algınlıkları ve her türlü ağrılarda

en çabuk tesir eden

ASPİRİN

2 ve 20 komprimelik ambalajlarda bulunur

Ambalaj ve komprimelerin üzerinde halisliğin timsali olan ✣ markasını arayınız.

Yıl 13 — Perşembe, 28 Mart 1935 — Sayı 65

Müessisleri :
Yusuf Ziya Ortac — Orhan Seyfi Orhon
ABONE : Türkiye için, yıllığı 500, altı aylığı 250, üç aylığı 125 kuruş
ECNEBİ : Seneliği 1000 , altı aylığı 500 , üç aylığı 250 kuruş
ADRES : İstanbul, Ankara caddesi, AKBABA
Telefon : 23899 Sayısı 10 Kuruş

Üniversitede Tabanca

Geçen gün Hukuk Fakültesinde bir gencin tabancası patladı ve bir arkadaşı bacağından yaralandı.

— Bu kadarla geçmiş olsun!

Diyelim. Vakıâ kaza, her yerde ve her zaman olabilir. Fakat kazanın bu çeşidi Hukuk Fakültesinde kimin aklına gelirdi. Atış mektebinde olsaydı ne ise...

Düşünüyorum: İstanbul gibi asayişi mükemmel bir şehirde ilmî mevzuları müsellehan dinlemeğe ne lüzum var? Rovelver, dolma kalem, yahut gözlük mahfazası gibi bir şey değil ki nasılsa cepte unutulmuş olsun? Bununla beraber bu genci pek fazla muahaze etmeği de haksız buluyorum. Şehirde silâh taşımak âdetini bize 1908 inkılâbı öğretti. Niyazi Bey meşrutiyet için dağa çıktıktan sonra fikir meselelerinin bir tek hal çaresi var sanıldı: Silâh!

Hürriyetperverler, İstanbul sokaklarında çapraz fişekliksiz ve çifte tabancasız gezmediler. Gazete münakaşalarını tabanca sesi susturdu, muhalif kabineyi ancak bir kaç kurşun devirebildi. Bu devirlerden sonra silâhsız adam, seciyesiz adam, kanaatsız adam gibi göründü. Merkezi umumîde silâhsızların hükmü yoktu, kabinede silâhsızların nüfuzu yoktu, mecliste silâhsızların reyi yoktu. Silâh, her şeyde (salah) ın remzi oldu.

İşte bu eski an'ane, Üniversitedeki genci silâhla ders dinlemeğe getirmiştir. Fakat bu mazi artık unutulmalı. Eski devirde olsaydı bu gencin merkezi umumî azalığından, nazırlığa kadar parlak bir istikbali vardı. Şimdi yalnız fikren müsellâh olmaya ehemmiyet vermeli. Artık aramızda silâhlı adam, bir fikir piştarı değil, olsa olsa bir kır serdarı olabilir!

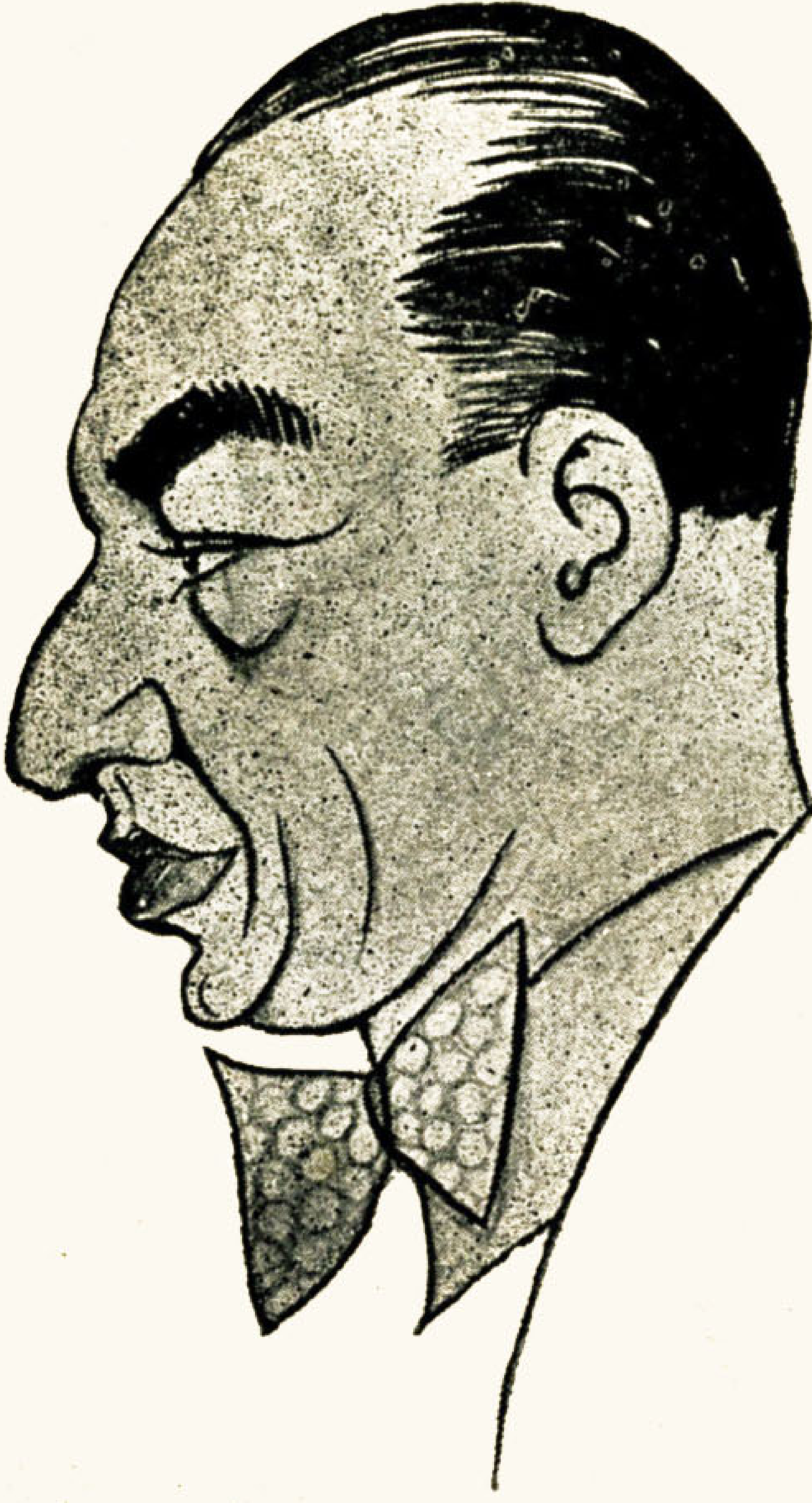
Orhan Seyfi

Bu sene belediye hayır müesseselerine 188 bin lira dağıtacak..

— Acaba bu yardımı kime yapsak?
— En münasibi kendimize yapmak!

ALİ NACİ İLE KONUŞTUM !

(Milliyet) gazetesini (Tan) ismile yeni şekilde çıkarmıya hazırlanan Bay Ali Naci ile konuşmak istiyordum. Kapıcıya kartımı uzattım.

— Bu işe ben karışamam, dedi.

— Kim karışır?

— Baş hademeye giriniz.

Baş hademe:

— Ben de karışamam, diye cevap verdi. İdare memuruna giriniz!

İdare memuru (Akbaba) namına Ali Naci ile konuşacağımı öğrenince tereddüt etti.

— Heyeti tahririyeye müracaat ediniz.

Heyeti tahririye odasına girdim. Muharrirler büyük yazı masasının etrafına toplanmışlar. (Pasyans) açıyorlardı.

— Ali Naci ile konuşmak istiyorum.

Dedim. Mümtaz Faik, M. Salâhaddine baktı. M. Salâhaddin Tevfike işaret etti. Tevfik, Felek Bürhanı gösterdi. Felek Bürhan:

— Bizim salâhiyetimizin haricinde. İstihbarat şefine müracaat ediniz!

Diye cevap verdi. Bereket versin ki istihbarat şefi tanıdık çıktı. Benim eski dostlarımdan (Yakılacak kitap) muharriri Ethem İzzet. Bir elinde tesbih, bir elini şakağına dayamış ha bre tesbih çekiyor.

— Kuzum, Ethem İzzetciğim, şu Ali Naci ile konuşmama bir çare bul.

— Benim elimden bir şey gelmez, yalnız sana yol gösterebilirim.

— Nasıl?

— Ahmet Şükrüyü gör. Onun vasıtasile konuşabilirsin.

Ahmet Şükrü, Ali Nacinin odacısını çağırdı, kartımı gönderdi. Biraz sonra odacı beni İran halılarile şarkvari döşenmiş bir misafir odasına aldı.

— Müdür cenapları, köpeğine çikolata yediriyor. Biraz sonra sizi kabul edecekler.

Dedi. Neyse çok fazla beklemedim. Yalnız içeri girerken yanıma sokulan Tevfik kulağıma fısıldadı.

— Kabul merasimini biliyor musun?

— Hayır, ne yapmalıyım?

— Yedi yerden temenna edeceksin. Sekizincisinde el pençe divan duracaksın!

— Yapmasam ne olur?

— Sana ne olur, bilmem, benim maaşımın yarısı gitti.

Ali Naci beni görünce evvelâ dalgınlıkla eteğini, sonra elini uzattı.

— Gel, bakalım Akbabacı, Yusuf Ziya ne âlemde?

— İyidir efendim, eteklerinizden öpüyor, dedim.

— Seni biraz beklettim amma, kusura bakma meşguldüm.

— Haberim var, köpeğinize çikolata yediriyormuşsunuz.

— Evet, bana Bulgar kralının hediyesi olan asaletlû köpeğimin yemek vaktinde geldin.. Otur.. Yok öyle değil.. Şöyle otur.. Orası köpeğimin koltuğu.

— Gazetenizde onun da bir makamı mı var?

— Elbette.. İstihbarat işlerinde kullanacağım. Cinayetlerde, hırsızlık vakalarında ondan çok hizmet bekliyorum, yakında meşhur sinema yıldızı (Rintintin) gibi onun da şöhretini duyacaksın!

Ali Naci, arkasında geniş kareli bir gri elbise, elinde bir kırbaç, göğsünde kocaman bir gül, kâh benimle konuşuyor, kâh köpeğile oynuyordu.

— Pek şıksınız!

Dedim.

— Tabiî asrî bir gazete direktörü böyle olur. Daha bazı eksiklerim var.

— Ne gibi..

— Meselâ, şimdilik Ahmet Şükrünün altından otomobilini aldım, onu kullanıyorum.

— Demek ki Ahmet Şükrü yaya kaldı.

— Onun ehemmiyeti yok.. Fakat benim böyle eski model bir otomobile binmem tenezzüldür. (Tan) direktörü adi taksi nümunesi bir otomobile binebilir mi? Bu gazete için ne fena reklâm olur. Bankama söyledim, bir lüks otomobil alacaklar, bundan başka bana bir spor tayyaresi, bir de küçük yat lâzım.

— Bankam, diyorsunuz, sizin bir bankanız mı var?

— Tabiî.. Böyle bir gazetenin bir bankası olmaz mı? Bu iş başka nasıl yürür?

— «Milliyet» in yeni şekilde mutlaka muvaffak olacağına emin misiniz?

— Hangi yeni şekil?

— Yani Tan?

— (Tan) ın (Milliyet) le ne alâkası var?

Ali Naci birdenbire kızdı, hem o kadar kızdı ki köpeği bile hiddetinden havladı.

— Rica ederim, monşer, bu saçma haberleri kim çıkarıyor?

Zile bastı.

— Çağırın muhasebe müdürünü!

Biraz sonra muhasebe müdürü geldi.

— Hakkımızda bir takım saçma şayialar çıkmış.. İstihbaratta çalışanların bundan haberleri yok.. Maaşla-

rından yüzde yirmi beşer kesin.

— Yalnız bu ay için mi?

— Hayır, daimî?

— Bu parayı varidatmı kaydedelim.

— Canım böyle şeyler sorulur mu? Elbette bir şey yaparsınız. Meselâ, benim tahsisatıma ilâve ediverin!

Bana döndü.

— Tanın, hiç bir gazete ile alâkası yoktur. Hattâ Fransadaki (Tan) gazetesile bile...

— Muharrirleriniz kimlerdir?

— Siyasî kronikleri Ahmet Şükrüye yazdırayım diyorum. Başmakaleler için Mahmut Soydan hatırıma geliyor.. Fakat onun da yazıları bir acayip.. Bir defa hazretin sütten ağzı yandı, şimdi boyuna yoğurtu üfleyip duruyor.. Avrupa muhabirliği için düşünüyorum: Cemal Hüsnüyü mü, yoksa Tevfik Rüştüyü mü alsam.. İkisi de çok dostumdur.

— Resmî vazifeleri mâni değil mi?

Omuzlarını silkti:

— Yok.. İstifa ediverirler... Ne zaman olsa (Tan) onları bu mevkie getirebilir. Spor yazıları için Fenerbahçe kaptanı Zekiyi alacağım. Köftehorun bende epey hakkı vardır. İdaredeki inzibatı beğendin mi?

— Beğendim.. Fakat muharrirlerin çok canı yanmışa benziyor.. Hele biçare Tevfik ilk darbeyi o yemiş.

— Otoritemi tesis etmek için başka çare yok, burunlarını kırmalı.

— Biçarenin kırılacak ne burunu vardı ki..

— Sen bilmezsin.. Ciddî bir gazete ancak böyle bir idare ile yürür..

— Gazetenin siyasî mesleki ne olacak?

— Balkan ittifakı ve sulh. Bulgar kralile çok sevişiriz.. Hele Titulesko ile can ciğeriz.

— Bulgarlar da Versay muahedesinin askerlik hakkındaki kayıtlarını kaldırmak istiyorlarmış. Tituleskonun şiddetli beyanatı var.

— Merak etme.. Krala söylerim vazgeçer..

— Gazetenin çıkması neden bu kadar gecikti?

— Fabrika geç kuruldu.

— Hangi fabrika?

— Bizim kâğıt fabrikası... Sen arasıra tuhaf fıkralar yazsana...

— Karilerinizin ne tarzdan hoşlanacağını bilmem ki...

— Karileri düşünme, sen beni güldürmek için yaz... (Elile sırtımı okşadı) hakkında çok hayırlı olur.

— Ne olur?

— Çok hayırlı olur, diyorum, o kadar...

Kapı vuruldu. Hademe içeriye elinde bir tabak piyazla girdi.

— Direktör hazretleri, ikindi kahvaltınızı getirdim.

Ali Naci yerinden sıçradı.

— Çabuk masanın üstüne koy... (Bana döndü) sen piyazın lezzetini bilir misin? Piyazdan anlamıyan insan gazeteci değildir. Piyazdan faydalı, piyazdan güzel şey olmaz. Bana çalışmak kuvvetini veren şey piyazdır.. Bu piyaz oldukça ben aç kalmam, işsiz kalmam, parasız kalmam! Bu piyaz sayesinde (Tan) ın nasıl bir gazete olacağını tasavvur edemezsin.. Büyük muharrir olmak istiyorsan, büyük adam olmak istiyorsan piyaza alış. Anladın mı?

Veda edip kapıdan çıkarken arkamdan bağırdı:

— Yaşasın piyaz!

Fiske

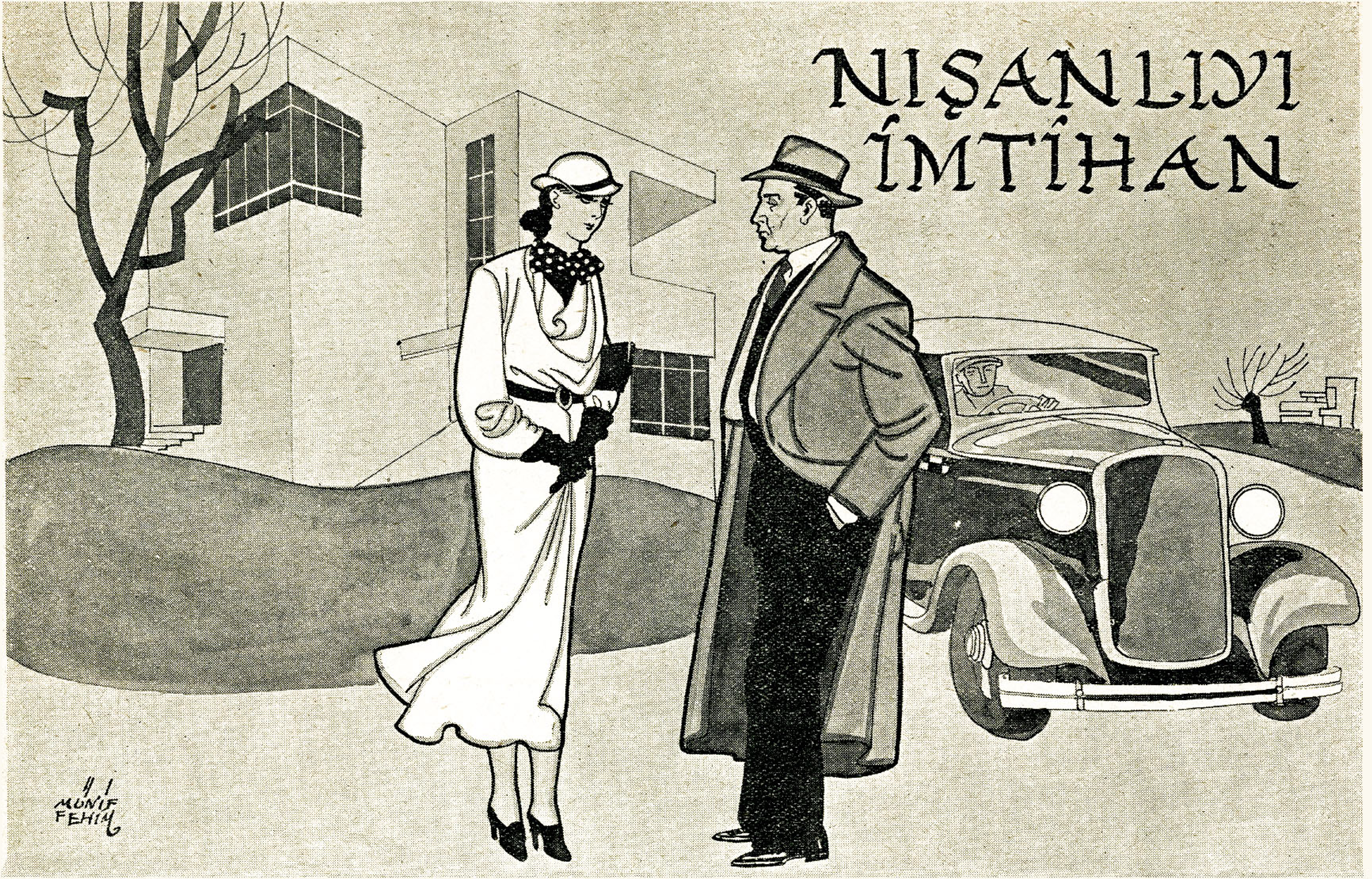

— Bence kadınla erkek arasındaki fark iki kelimenin yer değiştirmesinden ibarettir...

— Nasıl?

— Kadının güzelliği servet, erkeğin serveti güzellik sayılır!

NIŞANLIYI İMTİHAN

Bay Rasimle, Bayan Mersume biribirlerine çok uygun düşmüşlerdi.

Bay Rasim gençlikten, olgun denilen ve bir erkeğe pek yakışan çağa girmiş, hayatın her türlü hafifliklerinden el etek çekmiş, akıllı uslu bir adamdı. Bundan da fazla olarak, yirmi yaşındaki en kabadayı delikanlıları hasetten çatlatacak sağlam, çevik, biçimli ve gösterişli bir bünyeye malikti.

Bayan Mersume bir kadından ziyade bir bebekti. Altın gibi saçlarının çerçevelediği pembe bir simada, şeytanı bile baştan çıkaracak, çapkın bakışlı, güleç bir çift lâcivert göz taşıyordu. Ve her şeyi de ona göre idi.

Hasılı, her ikisi de, ayni yastıkta kocamak, vatana, elbirliğile, seçkin döl yetiştirmek için yaratılmış gibi idiler.

Bunu hissettikleri için olacak, tanıştıklarının ikinci haftasında nişanlanmışlardı.

Nişanlılık, izdivacın yegâne iyi safhasıdır.. derler. Bu safhayı, Bayan Rasimle Bayan Mersume bşakaları gibi, mehtap gezintilerile, elele tutuşup, tenha yollarda, enayi enayi iç çekmekle heder etmediler. Koca İstanbulu mahalle mahalle dolaşarak, kuracakları yuva için münasip bir dal, yani sizin anlıyacağınız, yerleşecek bir apartıman aradılar.

Apartıman nasıl aranır? Bilirsiniz. Rasgele bir sokağa girilir, baş havada yürünür, nerede bir «kiralık» levhası görülürse oraya dalınır, bir kaç merdiven tırmanılır, çıkan kiracıların pasaklılığına delil teşkil eden tahtakurulu odalara, kirli mutfaklara, yosun tutmuş banyolara bir nazar atfedilir ve, o anda içinizden, tutmamağa karar verdiğiniz halde, sahte bir alâka ile fiat sorulduktan, mal sahibinin nerede bulunacağı tahkik edildikten sonra: «Gene geliriz..» deyip çıkılır.

İşte, Bay Rasimle Bayan Mersume de bu âdete uyarak, semt semt dolaşıyorlardı.

Tutacakları apartımanı şöyle kararlaştırmışlardı: üç oda, banyo, konfor, ve azamî kırk lira kira.

Lâkin, bir çok sokağa girip çıktıktan, bir çok merdiven tırmandıktan, bir çok da kapıcı ile teşerrüf ettikten sonra, bizim nişanlılar şu neticeye varmışlardı: İstedikleri gibi bir apartıman, tahmin eyledikleri bedelle tutulamıyacaktı. Hiç olmazsa elli liraya kadar çıkmak lâzım geliyordu.

Bay Rasim, ayağını yorganına göre uzatmasını hayatta düstur edinen bir adam olduğu için bu parayı vermek kendisini biraz düşündürüyordu.

Bayan Mersume ise, bir şeyi istemekle o şeyi tahakkuk ettirmek arasında hiç bir had tanımıyan yüzde doksan hemcinsleri gibi:

— On lira farktan ne çıkar? diyordu. İstediğimiz gibi, şık bir apartıman olsun da, altmış, yetmiş de veririz.

Bay Rasim de alay ediyordu:

— Öyle ya: Niçin vermiyelim? Hatta yüz lira da verilir.

Bundaki istihza manasını farkedemiyen Bayan Mersume de, çocuk gibi, ellerini çırparak, zıp zıp sıçrıyordu:

— Yüz lira verelim, sahi!. Şık, modern bir apartıman tutalım. Bir de garajı olsun.

— Ne garajı?

— Otomobil almıyacak mıyız? Onu geceleri kapının önünde bırakamayız ya? Elbette bir garaj lâzım. Bu da apartımanın içinde olursa, her zaman elimiz altında bulunur. Seninle hergün gezeriz.. Yazın, tebdilhavaya,

kendi otomobilimizle Mısıra gideriz..

— Yazın, Mısıra?.. Otomobille..

— Tabiî!.. Avrupalıları görmüyor musun? Hep otomobille seyahat ediyorlar. Tren, vapur, demode oldu artık. Amma, sen Mısırdan hoşlanmazsan, Hindistana gideriz, cicim. Racaların elmas, yakut, zümrüt dolu hazinelerini görürüz. Benim, Hindistanı görmek, çok eskidenberi emelimdir. Bir arkadaşım vardı: Vildan.. O bir Hintliye vardı idi de, anlatırdı..

— Ya?!

— Evet. Şimdi ben de artık, seninle bu füsun diyarını bir uçtan öbür uca gezeceğim.. Hindistanın bütün şehirlerini: Bombay, Yokohama, Tahran, Lizbon.. Hepsini, hepsini göreceğim. Değil mi nonoşum?

Bay Rasim, ansızın midesinin burkulduğunu, gırtlağının düğümlendiğini, kalbinin de liyme liyme parçalandığını hissetti.

Yüzü evvelâ soldu, sonra bifteklik bir et rengi aldı; gözleri döndü; ve çarpılan ağzından boğuk bir ses çıktı. Bu ses haykırıyordu:

— Evet.. Gideriz.. Hay hay! Yokohama.. Çapakçur.. Çinimâçin.. Kasımpaşa.. Bütün Hindistanı.. Sade Hindistanı değil, Avusturalyayı, hep dolaşırız. Bahrimuhiti otomobille, Sahrayı kebiri vapurla aşarız.. Aşkolsun be!

— Milliyet gazetesinin Terkos aleyhinde açtığı anketi okuyor musun?

— Hayır, sudan şeyler okumak âdetim değildir!

— Geçen hafta bizim karıyla kavga edip evden kaçmıştım.. Nihayet, dün yakalandık!

— Ya.. Kim yakaladı?

— Bakkalla kasap!

Onun halinden, tavrından, Bayan Mersume ürkmüştü. Geri geri çekilerek:

— Ne oluyorsun, Rasim? diye sordu.

— Ne mi oluyorum?. Ne mi oluyorum?. Çileden çıkıyorum.. Daha ne olacağım? Allah korumuş da, senin gibi, bilgisi seciyesine uygun, züppe, müsrif, cahil bir mahlûk ile büsbütün bağlanmadan evvel, apartıman aramağa çıkmışım..

— Ne yaptım ben?

— Hiç.. Canımın içi! Hiç.. Güzelim! Portekizin payitahtını Hindistana mal ettikten, denizi otomobille geçtikten sonra, beni önce iflâsa, sonra da timarhaneye yollaman işten bile değil. Haydi bakalım: Yolun açık olsun! İnşallah bir Hintli koca da sen bulursun.

Apartımanın önündeki taksinin kapısını kendi elile açıp sabık nişanlısını bindiren Bay Rasim, o uzaklaştıktan sonra, tıpış tıpış yürüyerek, içinde senelerdenberi asude bir bekâr hayatı sürdüğü iki odalı, banyolu ve kirası otuz liradan ibaret apartımanına döndü.

E. Talu

Dünya nereye gidiyor?!

Sair filmenam!

MUAMMA

Biri genç, biri yaşlı,
Konuşuyor iki bay!..
Yaşlısı ağır başlı,
Genci ediyor alay!..

Bir lokantada o gün
İçiyorlardı bira!
Masanın üstü bütün
Mezeler sıra sıra!..

Bir başka bay oturdu
Gelip karşı masaya!
Gencin neşesi durdu,
Kapıldı bir tasaya!..

Yaşlı dedi: Ne oldun?..
Sana yaraşmaz susmak!..
O ne?.. Bir anda soldun,
Bira dokundu mutlak?..

Genç dedi ki: İçerim
Daha on duble tamam!..
Var başka bir kederim,
Sebep: Karşıki adam!..

Yaşlı dedi: Muhakkak
Borç diye para kaptı?..
Genç dedi: Bunu bırak,
Daha fenalık yaptı!..

Yaşlı dedi: Pekâlâ,
O sana para verdi:
Ödeyemedin hâlâ,
Vade son güne erdi?..

Genç dedi: Bu da değil,
Daha kötü, iyi bil!..

*

Gelmişti iki erkek
Bir dakika göz göze!..
Sonra, merak ederek,
Yaşlı başladı söze:

— Keşfettim bu işi ben:
Size komşu taşındı,
Hergün radyo sesinden
Kulakların aşındı?...

— Hayır.. Çok sorma bana,
Bu adam kıydı cana!...

*

— Ne dedin?.. Bu, kötü iş!
Demek yaptı cinayet?..
Çok büyük suç işlemiş
Kana girdiyse şayet?..

— Suçu hiç belli değil,
Bir değil, elli değil!...

*

— Bir çok genci atıyor
Timarhaneye, hain:
El altından satıyor
Herif mutlak kokain!...

— Hayır, daha büyüktür,
Suçu ağır bir yüktür!...

*

— Bildim: Büyük savaşa
Bu adam sebep oldu:
Topraklar baştanbaşa
Dökülen kanla doldu!...

— Eski değil o kadar,
Yakın hatırası var!...

*

— Yakın mı?Kurdu mutlak
Yunanistana pusu:
İstedi reis yapmak
Bunak Venizelosu?...

— At bunları bir yana,
Fenalık yaptı bana!...

*

— Bildim neden g[illegible]niyor
Şimdi tasanın ardı:
Bu adam mutlak doktor,
Kaynananı kurtardı!...

— Hayır, bundan da beter,
Beni söyletme, yeter!...

*

— Anladım.. Zehir yaptı
Hayatının tadını:
Gelip elinden kaptı
Sevdiğin bir kadını?..

— Etmezdim böyle öfke,
Bunu yapsaydı keşke!...

*

— Aranızda kavga var.
Sana mutlaka sövdü!
Söyledi kötü lâflar,
Sonra güzelce dövdü?...

— Buna: Eyvallah.. derim,
Daha büyük kederim!...

*

— Mutlaka soktu kondak,
Herif evini yaktı:
Kış günü çırıl çıplak
Orta yerde bıraktı?...

— Evim yanmış, ne zarar,
Daha büyük suçu var!...

*

— «Buda mı değil?!.» diye
Yaşlı hayretle baktı!...
Gözünde o saniye
Kızgın bir şimşek çaktı!..

Gerçe susmuştu... Amma
Tahammülü bitmişti:
Bu ne biçim muamma,
Tanrım!.. Bu nasıl işti?!..

Bin gölden su getirmiş,
Bu hal onu sıkmıştı:
Sualleri bitirmiş,
Hepsi boşa çıkmıştı!..

Yüzü bir parça küskün
Dedi arkadaşına:
Yeter, beni döndürdün
Artık sabır taşına!..

Sebep bulmaktan böyle
Bittim, eridi yağım!..
Sana ne yaptı, söyle?..
Şimdi çatlıyacağım!...

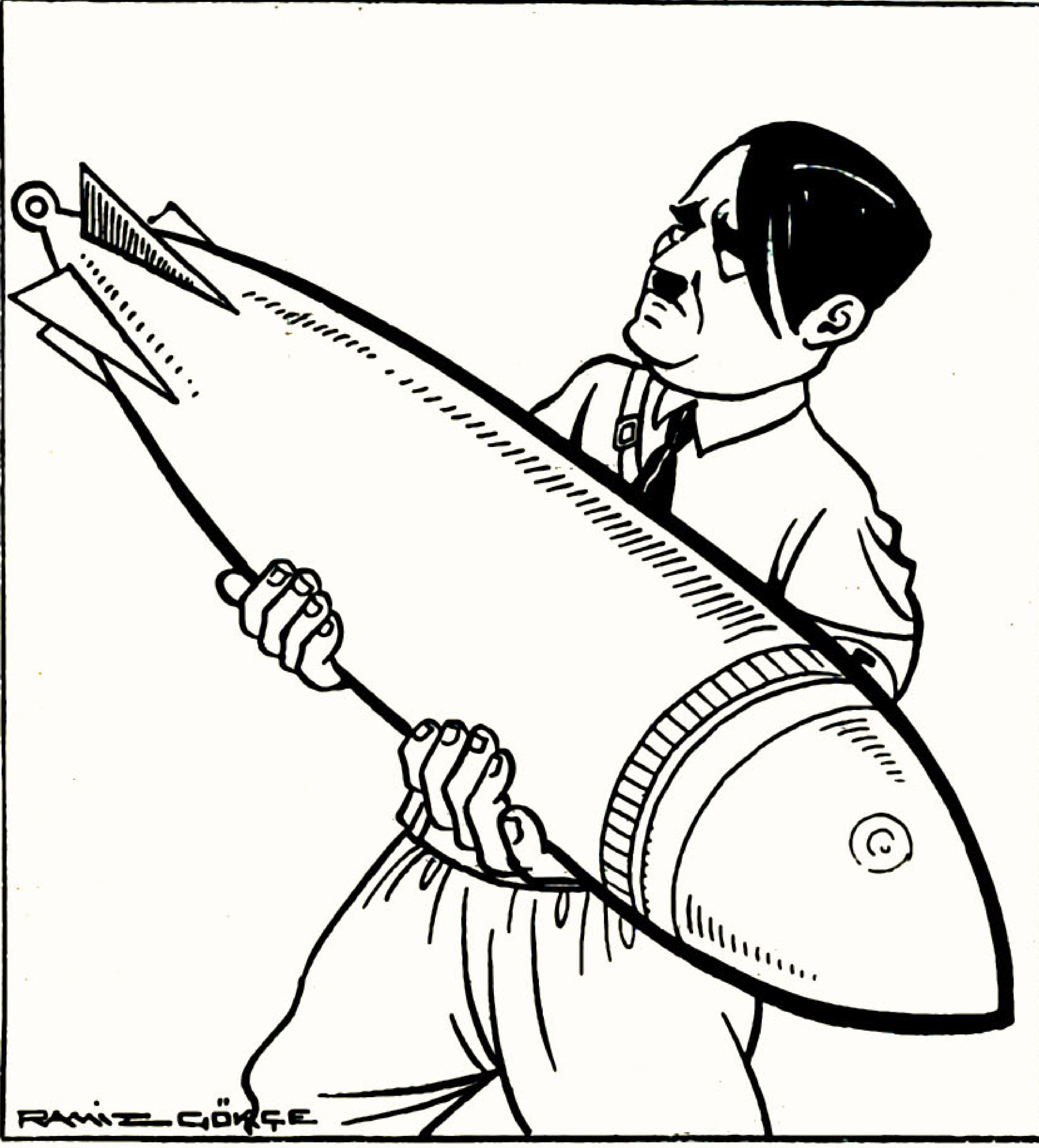
İhtiyara çevrildi
Genç adamın gözleri!..
Ona söyliyebildi
Nihayet şu sözleri:

— Dünyada unutamam,
Aldı benim âhımı:
Kıydı çünkü bu adam
Karımla nikâhımı!...

Necdet Rüştü

B İ R N İ S A N

Hitler — Acaba dünyaya şunu yutturabilir miyim!

Kasap — Bugün bütün müşterilere kıvırcık diye keçiyi yutturdum!

Müşteri — O nisan bir sayılmaz, hergün yaptığın iş!

Puvason Davril

Frenklerin işi, gücü yok.. Yılın bilmem kaç haftası, maskara olup ta sokak sokak dolaştıkları elvermiyormuş gibi, bir de nisan balığı uydurmuşlar; nisan ayının ilk günü biribirlerini aldatmayı âdet edinmişlerdir.

Bunun menşei nedir? Bununla ne maksat güdülüyor? Oralarını bilmiyorum. İhtimalki, dünya işlerinin çok dürüst gittiği geçmiş çağlarda, yılda bir yalan atmakla, hayata biraz çeşni vermek istemişlerdir.

Yoksa, zamanımızda, böyle bir an'ane kurmağa hiç kimse lüzum görmezdi.

Öyle ya? Nisan balığına ne hacet? Siyasada olsun, piyasada olsun, işimiz, gücümüz, Puvason Darvil yapmaktan başka nedir ki?

Muahedeler, misaklar, ticaret uzlaşmaları, dostluk teminatı, uluslar kurumu, silâhları bırakma, artırma, azaltma konferansları, hepsi, hepsi, milletlerin biribirlerine yaptıkları birer nisan şakasından ibaret.

Hele büyüklerin küçüklere, lâfla ettikleri tatlı ihsanlar, sıcak vaitler, tam birer Puvason Davril!..

Küçüklerin büyüklere hayranlıklarına gelince.. O da öyle!

Eskilerin, yılda bir gün yaptıkları bu azizliği, asrımızın insanları hergün yapmakla acaba bir terakki mi göstermiş oluyorlar!

Yarın, öbürgün, böyle bir muziplik karşısında kaldınız mı idi, boş bulunup ta inandı, kandı iseniz, belki bol bol gülecek, yahut ki bir aralık kızarsanız da, sonra unutuvereceksiniz.

Lâkin, milletlerin biribirlerine yaptıkları Puvason davrillerin sonu böyle hafif ve zararsız kalmıyor. Meselâ, Almanya bu ay içinde, diğer devletlere yaptığı Versay muahedesini yırtma azizliğini, bir nisanda tamamlayım der de, seferberlik ilân edecek olursa, Fransa, İngiltere, İtalya, buna pek gülüp te geçemezler...

Hemen Allah akıllarına böyle şey getirmesin!

Karga

YERİ

Söz verir sevgilim bana geçerken:
«Gece beklerim, der, harman yerinde»
Diler geç gideyim, dilersem erken,
Bulamam gittiğim zaman yerinde!

*

Sözünde durmayan bir o mu kaldı?
Sözünü tutanlar çoktan azaldı.
Kimisi yüceldi, kimi hız aldı,
Var mı benden başka duran yerinde?

*

Konar ziyafete tanıdıklarım,
Sofranın dışında kalan ben varım.
Daha ben gelmeden önce, bakarım,
Yemekler dağılmış... Kazan yerinde!

*

Galiba bekliyor, hepsi Ozanı,
— Böyle aç karnına akşam ezanı —
Gelsin de kaldırsın diye kazanı...
Bir söz söyledin ki, Ozan, yerinde!

ŞAKALARI

Sütçü — Halis süt, halis koyun sütü...

Müşteri — İstediğin kadar yalan söyle oğlum: Bugün Nisan bir!

— Gazeteler (Nisan bir) şakalarına başlamışlar..
— Ya.. Gene İstanbulun imarından mı bahsediyorlar!

NDE

Kalem hale uygun bir söz dedi mi,
Rüyada görürüm Vedat Nedimi!
Sıkarsam tutayım diye kendimi,
Göremem nefsimi insan yerinde!..

*

Olur mu dünyada bizim korkumuz?
Yiğit halkımız var, yiğit ordumuz!
Atatürk olduktan sonra ulumuz
Olmaz mı bizdeki derman yerinde?

*

Oldu, emredince o nur saçlı baş,
Her yerde kadınla erkek arkadaş.
Milletin derdile, ey Mihri Pektaş,
Sen gezer durursun, kocan, yerinde!

*

Korkudan pes dedi daha bir tosta,
Denize açılıp gitti lodosta:
Doğrusu, şu kirye Venizelosta
Yürek yufkaysa da taban yerinde...

Deli Ozan

Üniversitede tabanca

İstanbul Üniversitesinde, ders esnasında, talebeden birinin elinde bir tabanca patladığını gazetelerde okur okumaz, eski yeni maarif erkânı ile mülâkat ettim. İşte aldığım cevaplar:

Eski profesörlerden Mişon Ventura dedi ki:

— Bana buyuk yiçmiş ulsun! Alah acimiş ta, vaktilan çikmişiz. Ben orada iken patlasaydi, vay halime!

Ruhiyat profesörü Şekip:

— Bu ruhî bir haletin (état psychologique) tezahürüdür. Bunu âdi bir tabanca patlaması addedenler yanılırlar. Bu imtihanlarda yapılan tazyiklerin tahteşşuur bir aksülâmelidir. Başka türlü tefsir edilemez.

Tarih profesörü Mükrimin Halil:

— Patlar mı, patlar! Bu bina, malûmu âlileri, bundan evvel dairei umuru askeriye, pek eski zamanlarda da yeniçeri kışlasıydı. Tarihin gerek fertler ve gerek binalar üzerinde bile daimî tesirleri vardır. İşte bu tesirin sevkiledir ki ders zamanında gayri ihtiyarî bu silâh patlamıştır.

Eski rektör, İstanbul saylavı profesör Neşet Ömer:

— Böyle kalbin heyecanını mucip hâdiseler olmamalıdır. Maazallah senkop tevlit edebilir. Onun için, her ihtimale karşı Üniversitede seyyar bir eczahane, bir de nöbetçi tabip bulundurmalıdır, yani!

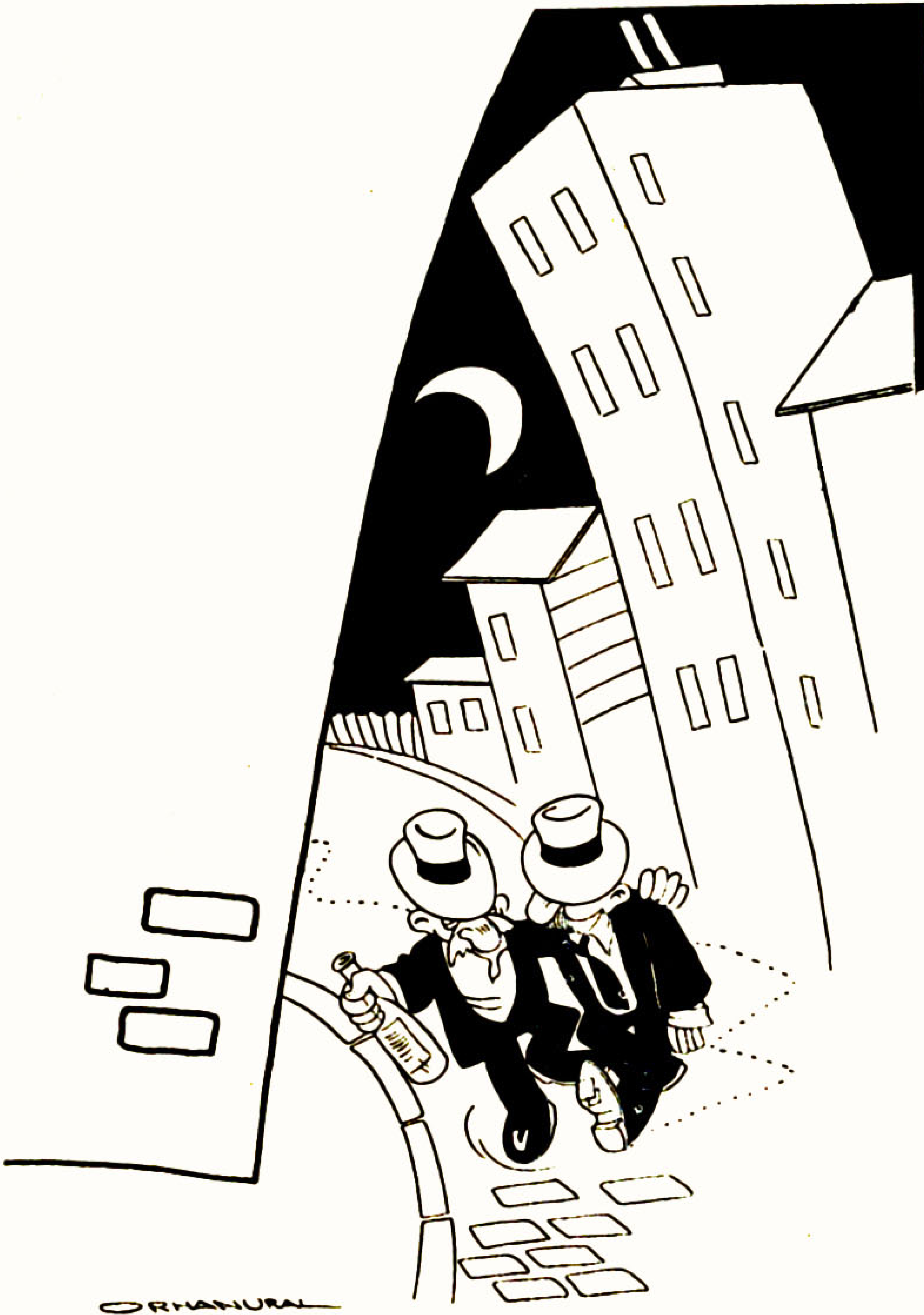
Eski Mektebi Mülkiye tarih muallimi Debreli Malik:

— Hoy bre! Gördun mi, Huniversite şite boyle olur! Patlatırtırmalı tepance ki, hilim da cirsin kurşun cibi o hancibir kafalâre. Bizim Dibrâyi belâde da boyle tipkisi ders hokutturturlar efendim, fikdani hasebile..

Eski Darülfünun emini, terbiyeci İsmail Hakkı Seren:

— Tabanca atılmış.. Bu da bir şey mi. Bizim zamanımızda Darülfünun top attı da, aldırış bile etmedi idik!.

Akkuş

— Birader, gündüz, evrak peşinde dolaşmaktan başım, beynim dönüyor.. Hani akşamları iki kadeh atmasam kendime gelemiyeceğim!

— Soy adı kanunu niçin çıktı biliyor musun?.. Aileler arasında birlik olsun diye..

— Oh, ne âlâ.. Herkes biribirinin soy adını alarak bütün millet bir aile haline geldi!

Yiğitliğe dair

Delikli demir çıkalı, yiğitlik hapı yuttu, diye bir söz vardır, iki gözüm. Hatta, Köroğlu, meşhur destanında:

> Tüfek icat oldu, mertlik bozuldu,
> İğri kılıç kında paslanmalıdır!

diye hayıflanır, durur...

Yiğitlik, delikli demirin çıkışından sonra mı hapı yuttu? Yoksa insanların akıllılaşmasile nasil olsa hapı yutacaktı da, delikli demirin çıkışı bir vesile mi oldu? Bunun burasını pek karıştırmıyalım.

Yiğitliğin on şartı vardır; dokuzu kaçmak, birisi hiç görünmemek, diye bir lâf daha ederler, iki gözüm. Her halde bu lâf delikli demirin çıkışından çok önce söylenmiştir. Bu da gösteriyor ki, kardeşcağazım, yukarıda onun orasını pek karıştırmıyalım demekte haklıyımdır.

Yiğitlik diye neye derler?

Yiğitlik muz gibidir. Ne niyete yersen o tadı verir. Yiğitliğin böyle muz gibi oluşu neden ileri gelir?

Çünkü, iki gözüm bayım, çünkü yiğitliğin içine adam oğulları bol miktarda tedbir, ihtiyat, kurnazlık ve zekâ karıştırmışlar. Yiğitliğin içine bunu o kadar karıştırmışlar ki; arapçası nasıldır bilmiyorum, küllü cahilün filân diye bir de hikmet savurmuşlar. Türkçesi: Bütün cahiller cesurdur demek!

Eh, delikli demir hikâyesini, on şart meselesini, cehalet ve cesaret hikmetini doğuran bir âdem oğulları medeniyetinde de öyle körü körüne yiğitlik aramak hepten kör olmak demektir.

Amma ve lâkin, insan, ne de olsa yiğit geçinmekten hoşlanıyor. Mademki hoşlanıyor, sayın baycığım, geçinip gitsin. Ancak unutmasın ki, yiğitlikte tedbir, ihtiyat ve kurnazlıkla kalleşlik ve düpedüz korkaklık arasında kıldan ince, kılıçtan keskin bir köprü vardır.

Bir çocuğu dövmek için babasıyla hoş geçinmemek ve babayı pohpohlayıp çocuğa kötek atmak, delikli demir çıkmadan önce de, çıktıktan sonra da yiğitlik sayılmaz. Bu sözde hilâfım varsa boynum kıldan incedir, iki gözüm, kıldan incedir boynum!

Ben

Radyo

Saat 17 — «Dünyaya bir sözüm var, Silâhlanayım hele!» Hitler tarafından, solo şarkı. 17.15 — «İhtilâl çıkardım, haklayamadım... Silâhlarım düştü, toplayamadım..» Venizelos tarafından kanto, Romadan transmisyon. 17.30 — «Top patlasın, ateşleri etrafa saçılsın!.» Uluslar arası koro. 17.45 — «Divaneler hekimi» komedi bir perde, Mazhar Usman, Fahreddin Kerim tarafından, Bakırköyünden naklen. 18.30 — Vedad Nedim Tör, yasak ettiği eserlerin listesini okuyacaktır. Bu liste uzun süreceğinden, dinleyicilerimiz bu sırada başka istasyon arayabilirler. 19.45 — Tarih musahebesi: «İmparatoriçe Öjeni ve Zaloğlu Rüstem»; Yevmî gazetelere tarihî tefrikalar yazan bir heyet tarafından. 20.15 — Yalan dolu ajansı. 20.45 — Ninni makamında, Kurun gazetesinin başmakalesi.

— Bugün bir mayo almak istiyorum..

— Rica ederim karıcığım, yaz gelmeden yüzmeğe başlama!..

Akrabalık

Asîl, fakat züğürt bir adam olan Bay Necip, bir gün Yüksekkaldırımdan inerken bir yaymacıda, kim bilir kime ait, yağlı boya ile yapılmış, üniformalı, nişanlı bir resim gördü. Eskice ve oldukça kıymetli görünen bu resmin kaça olduğunu sordu. Yaymacı dört buçuk lira istedi. Bay Necip dört verdi. Herif ısrar etti Bay Necip te almadan yürüdü.

Bir ay sonra, Bay Necip, sonradan görme bir yeni zenginin evine davetli idi. Yemek odasının duvarında, aynı resmin asılı olduğunu görmez mi? Hayretle sokuldu ve yakından tetkike girişti. Onun bu alâkasının farkında olan ev sahibi:

— Resme mi baktınız? dedi.. Bizim rahmetli pederdir.

Bay Necip:

— Öyle mi?. diye cevap verdi. O halde sizinle biraz akrabalığımız var.

— Ne suretle?

— Evet. Geçen ay, cebimde yarım lira fazla para olsaydı, merhum, sizin değil, benim pederim oluyordu!.

Güler yüz!

Güzel bir kız.. Çirkin bir ihtiyar.. Konuşuyorlar:

— Cicim..

İhtiyar, sevinç dolu gözlerle kızın yüzüne bakıyor..

— Şey.. Senden bugün bir ricam var.. Bana..

İhtiyarın yüzü değişir.. Kız, çekinerek devam eder:

— Bana yüz lira lâzım cicim...

— Yüz lira mı?..

— Evet cicim.. Yüz liracık..

İhtiyarın kucağına sıçrayıp boynuna sarılır..

— Fakat, sen bana, yalnız paraya ihtiyacın olduğu zaman böyle tatlı dil, güler yüz gösteriyorsun..

— Hayır cicim.. Ben sana karşı hergün tatlı dilli, güler yüzlüyüm..

— Evet, maatteessüf öyle.. Hergün!

Zenci ile kitap

Beyazıttaki umumî kütüphanenin hafız kütübü, dikkat etmiş: Kılıksız, kıyafetsiz zencinin biri, hergün kütüphaneye gelir, hep ayni kitabı ister, ayni sahifeyi açar ve tam bir saat oturup baktıktan sonra, gülerek gidermiş.

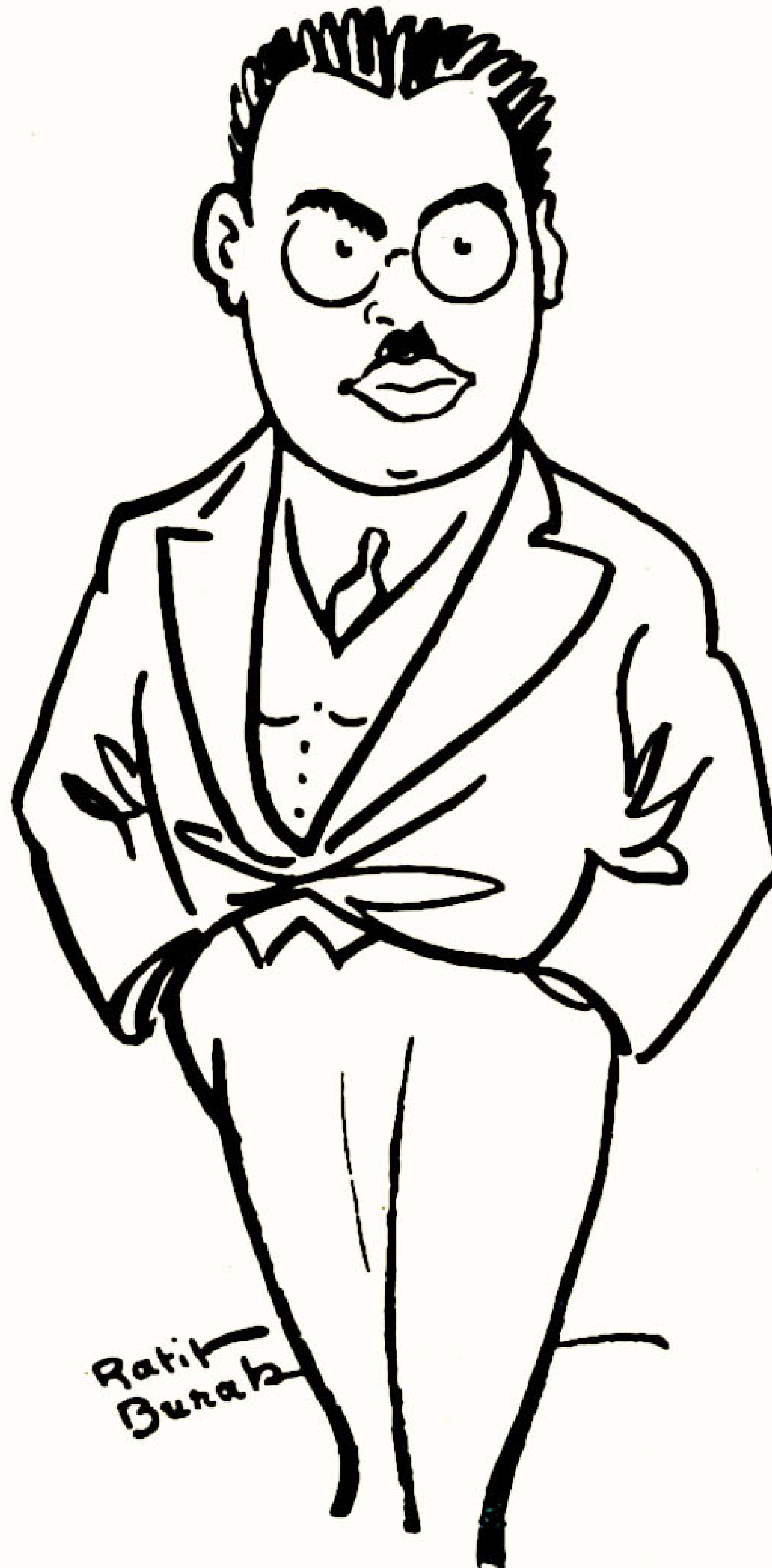
Hafız kütüb merak etmiş. Bir gün zencinin arkasından gitmiş, bir de bakmış ki, herifin merakla baktığı sahifede, bir çocuğu kovalıyan bir boğanın resmi var.

Zenci her zamanki gibi, resme bakmış, bakmış ve:

— Hâlâ çocuğa yetişemedi, öküz!

Diyerek bir kahkaha atmış!

İş Bankalarının asîl müdürü:

Umumî müdürlüğe erişen Muammer Eriş

Ziyan

Salamonla Mişon, başbaşa vermiş, konuşuyorlardı:

— Ah bu Rabeka ah..

— İç sorma.. Yakti beni..

— Hayir.. Seni diyil, asil beni yakti.

— Ben, onun için, bütun paralarimi kaybettim..

— Ben, onun uğurunda aklimi kaybettim..

— Tebrik ederim öyleysa..

— Neden?

— Sen ucuz kurtulmuşun!

Venüs

Küçük çocuk, Venüs heykelinin karşısında hayretle durdu:

— Anne.. Bu kadının neden kolları yok?

Anne, kaşlarını çatarak cevap verdi:

— Tırnaklarını yiye yiye bu hale gelmiş.. Anladın mı?..

Kurban

Arife günü, bir mecliste konuşuyorlardı:

— Efendim, geçen yaz bizim mahduma bir kuzu almıştım.. Maşallah, fıstık gibi oldu. Kısmet olursa yarın kurban edeceğiz..

— Zatı âliniz?

— Bendeniz bizim kasaba tembih etmiştim, o güzel bir kıvırcık almış..

— Siz ne yaptınız?

Bay (Y) cevap verdi:

— Bendeniz henüz bir şey almadım.. Fakat, bir kaç aydır beslediğim bir ümit var.. Bir türlü olmuyor... Düşünüyorum, aradan bu kadar zaman geçti, kurban bayramı da geldi.. Acaba kessem mi diye?..

Bal Mahmut telâşla ayağa kalktı:

— Yazıktır, kesme!..

— Sen Kazak mısın, yoksa kılıbık mı?
— Kazağım, ama yavaş söyle, karım duymasın!

KOMŞUNUN KIZI

Karşımızda kübik apartımanın penceresinde çaprastlanan tül perdeler arkasında ince bir kadın hayali kımıldıyor..

Artık, her sabah âdet oldu: Gecenin rüyaları silinmemiş gözlerimle, bu tül perde arkasındaki hayali seyrediyorum.. Bu da bir başka rüya!

Dün, baharın ilk günüydü: Hava, masmavi.. Yollar güneş içinde... Damarlarımda kan filizleniyor, kalbimde hayat çiçek açıyor sandım..

Birden, gözlerim pencereye ilişti: Komşu kız, camları açmış, arkasında yeşil, kırmızı, sarı ipekler karışmış bir pijama, saçları dalga dalga yüzüne düşmüş, karşı yoldan uzaklaşan delikanlıya sağ kolunu uzatarak bir Mussolini selâmı yolluyordu!

Kendi kendime:

— Demek, komşum bir İtalyan dilberi, dedim...

*

Öğle üstü, balkondan Taksim meydanını seyrediyordum..

Geçen kış, sinema perdesinden bütün İstanbula yayılan bir şarkı, billûr bir sesle şıngırdamağa başladı:

Adyö, mayın kılayne garde ofizir
Adyö, Adyö..
Und fergis mih niht
Und fergis mih niht!.
Adyö!.
Adyö!.

Baktım, bizim komşunun kızı, saçları bahar rüzgârında dalgalanarak bu şarkıyı söylüyor..

Kendi kendime:

— Demek, komşum bir Alman dilberi, dedim...

*

Akşam üstü, koltuğa gömülmüş gazete okurken, gözlerim karşı pencerede gene renkli bir hayal ile satırlardan çelindi. Baktım, gene bizim komşunun kızı, aşağıya sarkmış, yoldan geçen birisile bülbül gibi fransızca konuşuyordu:

— Bonjur şeri.. Koman sava?... Mersi.. E tuva?..

Kendi kendime:

— Demek, komşum bir Fransız dilberi, dedim...

*

Bu sabah, ayni güzeli, gene pencerede, zerzevatçı ile:

— Pos parades to ıspanaki?. Ehis pırasa?. Ama kala?.

Diye rumca konuşurken görmiyeyim mi?..

O zaman, italyanca selâm veren, almanca şarkı söyliyen, fransızca konuşan, rumca pazarlık eden ve türkçe tek kelime bilmez görünen bu haspayı tanıdım:

— Demek, komşum bir Yahudi dilberi imiş!

Çimdik

PAPELOĞLU

Yazan: **Ercümend Ekrem**

— Öyle amma.. Ben bu yaşa gelmişim, böyle yalan kâğıda mühür basmış adam değilim.

— Gene de sen basma, nuru aynim. Çırağın mührü kâfi, vafi.

— Vallah, bilmem amma, biraz acayip olacak. Sonra başım derde girmesin.

— Asla! Allah göstermesin! Mübarek resi şerifin bizim gibi dostların medarı iptihacıdır. Hiç onu derde giriftar eder miyim? Bu yolda bir pusulacığı isteyişim, sırf, ileride iktiza ederse, teshilen lilmaslahadır. Ya, benim kurretülaynım!. Edna mertebe derununa şüphe tari olmasın.

— Peki. Haydi bakalım!..

Pusulayı da aldı, cebine koydu. Memnuniyetinden etekleri uçarak, dükkândan çıktı. Bu işte de bir yüz liracık çarpmıştı. Allah bereket versin. Nasıl olsa, nakliyeden kendi yol parası çıktı mıydı, oooh!.

Bu memnuniyetle, Eminönüne indi, köprüyü geçti, tünele binip Beyoğluna çıktı, doğru Eptalofos gazinosuna, incesaza.

O gün, İzzetî Efendiden daha bahtiyar, yeryüzünde, Allahın tek bir kulu daha yoktu.

— 4 —

— Mirim! Davetiyeleri yazmak bir şey değil. Ve lâkin, tarafı âlilerinden, şahsan gidip te davet eylesem, daha münasip olur.

— Yoh. Eyle, teskire cızıhtır. Sadırazamın neyin davatı olanda, Terşüfattan teskire göndürürlerdü.

— Başüstüne sultanım!

— Cızıhtırdıhtan sornam da, gatla, zarfa goy.

— Tabiî, nuru aynim!

— Arhalarına gırmuzu mum çal.

— Elemrü emreküm.. Tahtim ederiz, mirim.

— Di görem seni, İzzet!

Umulduğundan da ziyade muvaffakıyetle bu işi başaracağını bildiren manalı bir tebessümle bu iltifata mukabele eden vergi kâtibi, o gün akşama kadar, her yaprağını ikişere böldüğü eseri cedit kâğıtlarına kaymakamdan itibaren mahkeme zabıt kâtibine kadar, yalnız baştaki elkabı değiştirerek, ayni mealde davetiyeler yazdı:

«Bimennihi tealâ, fakirhanenin inşası, sayei ümranvayei hazreti padişahide bu defa miskülhitam olmakla, teberrüken bir tas çorba tenavül edilmek üzere işbu şehri rebiülahırın önümüzdeki on yedinci pencişenbih ahşamı badesselât bendehanei mezburu teşrif ile bu abdi kemterlerinin vayedarı mefharet buyurulması siyakında işbu şukkai âcizanemin terkim ve takdimine iptidar kılındı.»

— Karıcığım, ilkbaharda kan çıkacağa benziyor..

— Ne o?.. Sayfiyeye gitmiyor mıyız?..

Bunun altına imza makamına ne koyacaktı? Sadece «Satılmış» dese, kim kime? Orduda sarı çizmeli Mehmet ağa kabilinden bir şey olacak. Vakıa bu ufacık kasabanın içinde, «inşası miskülhitam olan fakirhane» tâbiri kâfi derecede, davet sahibinin hüviyetini izah edecek idiyse de, kupkuru bir ad, hem de «Satılmış» gibi pek âmiyane bir ad, bu mustalâh davet tezkeresinin altına hiç te yakışmıyacaktı.

İzzetî Efendi hazırladığı tezkereleri hâmilen, velinimetinin yanına vardı. Bir vükelâ mühürdarı tavrile karşısına dikilip ,osrdu:

— Efendiciğim, bunları hazır ettim. Mührünüzü inayet buyursanız da, her birini tahtim eylesem..

Satılmış, elini uzattı:

— Vir, biyol görem.. Nicolmuş?

— Buyrun, gözüm.

Hödük, tezkereleri aldı, baktı. İzzetî Efendi iltifat bekliyordu. Kâğıtların üstüne, üzene, bezene, en kaideli rikasını dökmüştü. Halbuki Satılmış kaşlarını çattı ve davetiyeleri iade ederek:

— Haniya bunların (mim) i?. dedi.

— Anliyamadım, elmasım.. Nasıl (mim)?..

— Davat teskirelerinin altında (mim) olur..

Vergi kâtibi âdeta alıklaşmıştı. Bayramlarda Teşrifattan gönderilen muayede davetiyelerine ve gene sadrazamlar tarafından yazılan bu kabil tezkerelere, «Sadrıâzam: Mim!» yâni «şahsı malûm» manasına tek bir harf konduğunu ya bilmiyor, yahut ki o anda hatırlamıyordu. Halbuki, odacı eskisi, hizmette bulunduğu vakit buna nasılsa dikkat etmişti. O bu «mim» i, davetiyenin tetümmatından sayiyor ve mimsiz davetiyeyi noksan addediyordu.

— Ahan.. dedi; bunların dibine (mim) goy.

— Neresine koyacağım?.. Ayıp değil a, bilmiyorum, kurretülaynım.

— Tuh! Senin kâtipliğin de, meğerleyim, heç, beş para etmiymiş, ülen İzzet! Bir mim gomasını bilmiysin daha.

Pek fena halde bozulan İzzetî Efendi, dudaklarını bükerek, gerisin geri teslim ettiği davetiyelerin altlarına birer (mim) ilâvesile bu acayip dileği yerine getirmeğe giderken, döndü ve mütereddit, sordu:

— Mührünüzü vermediniz..

— Mühür nolacah?..

— Tezkerelere basacağım.

Bu sefer Satılmış, dayanamıyarak bir kahkaha salıverdi. Yosun ve küfeki tutmuş, otuz iki dişini teşhir eden bu uzun kahkahayı müteakip te:

— Ülen, soyha! dedi. Sâhiden de cahil imişsin ya!.. Mim goduhtan kelli mühür, feşmekân istemez gayrı. Mim, keenne benim imzam, galubumdur. Ağnadın mı, köftoğlu?.

Vergi kâtibi anlamıştı amma, neşesi de kaçmıştı. Zira, tıyneti ne kadar da aşağılık olsa, onun da kendine göre bir izzeti nefsi, bir gururu vardı. Daha dün, iki paralık kalem efendilerinin pabuçlarının tozunu alan bir odacı parçasının böyle hakaretamiz muamelesi nefsine ağır gelmişti.

O anda, kararını verdi: İlk fırsatta, Satılmıştan bir yüz lira daha vuracak, öcünü alacaktı.

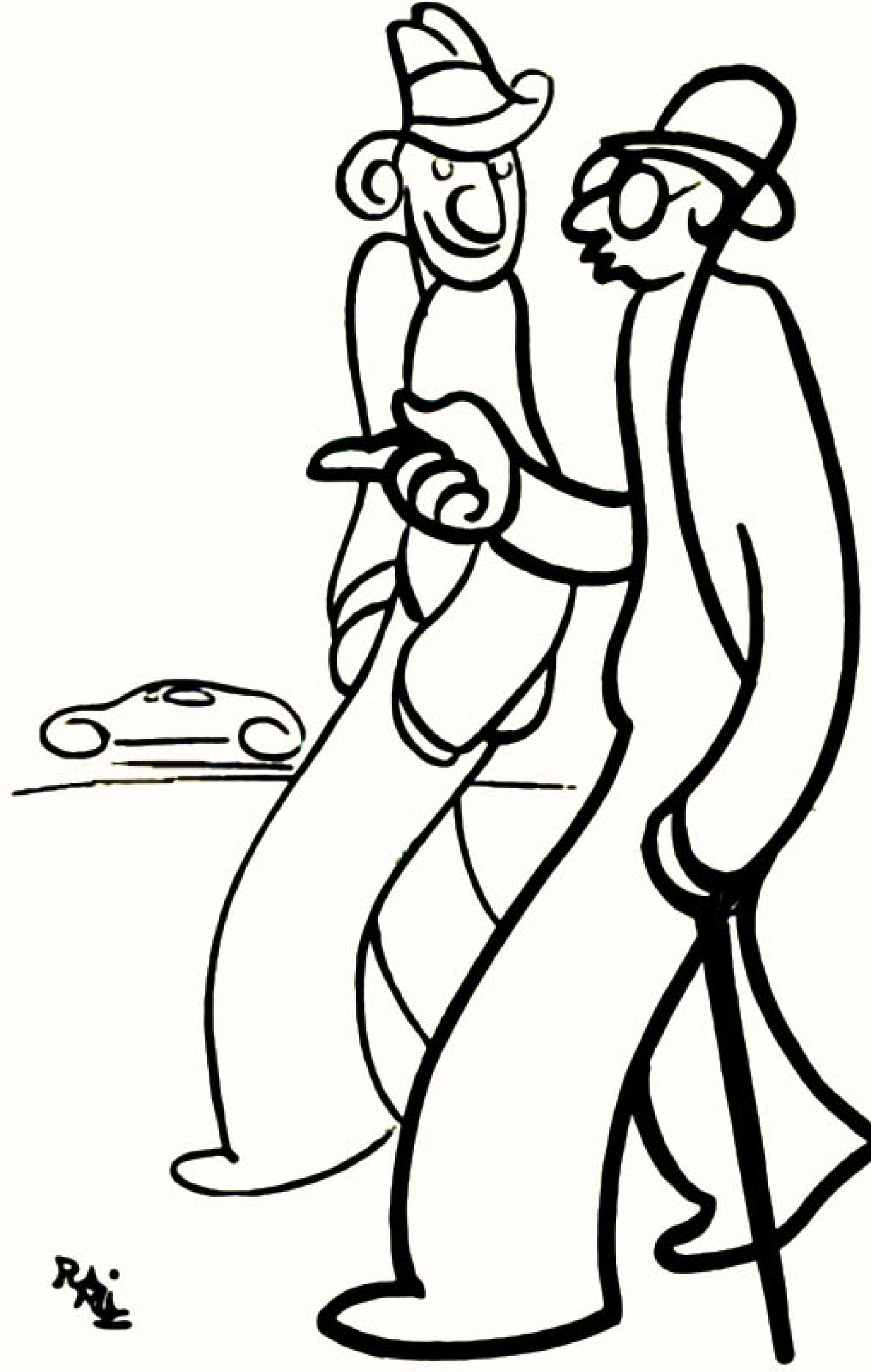
Bu teselli ile gönlünü avutarak, ve gene kendi bildiğini okuyarak, Mim yerine güzel güzel (Satılmış bendeleri) ibaresi ile tamamladığı tezkereleri bizzat götürdü ve yerli yerine teslim etti.

Böyle ufak kasabalarda ötedenberi aristokratik bir an'ane vardır. Eşraf ve âyan gayet muhafazakâr, kıskanç ve müteazzım olurlar. Türedileri çekemez, onları istiskal ederler. Yedi göbek ecdadının esamisini sayan bir Sülükoğlu, bir Gebeşzade, bir Uçkurlugil, kendini bir Habsburg, yahut ki bir burbon prensinden üstün sayar. Sanat, ticaret, memuriyet âlimlerinden birinde ün almamış bir sülâleye mensup, kendi muhitinde en aşağı yirmi beş yıldanberi tanınmamış kimseleri hakir görür. Onlarla muarefeye tenezzül etmez. Sonradan görmelik, o yerlerde en büyük kusurdur. Ayıptır. Züldür. Böyle bir adam ne kadar zengin, ne derecelerde âlim olsa, nafiledir. Altın anahtar, taşralarda, her kapıyı açamaz. Sahibine, pek pek, sokakta, camide, kahvede rasgeldikçe bir merhaba denir. Bundan fazlasına, an'ane, görenek, örf ve âdet mesağ vermez.

Kasabaya böyle birisi geldi, yerleşti mi idi, aile reisleri kend mensuplarına sıkı sıkıya tembih geçerler:

— Bu yabanılan görüşmiyeceğiz..

Ve milliyeti, mezhebi, ırkı, her şeyi, kasaba halkile bir olan bu adam, ken-

— Bizim kız bana Puvason Davril yaptı..

— Ya.. Kiminle?!

di yurdunda, kendi ana yurdunun bir parçasında, her hangi bir bulaşık hastalıkla malûl imiş gibi kenarda kalmağa, münzevi yaşamağa mahkûmgözetmemeğe meyyal olan çocuklar bile, onun çocuklarına uzaktan bakarlar, davetlerine icabet etmezler, oyunlarına ortak olmazlar.

dur. Herkese taban, sokulmağa, fark

Kadınlar da aynile öyledirler. Onlar da kendilerine bir prenses kadar paye verirler. Ve bu payenin kıymetini, öyle bir adamın karısına nazarı istihkar ile bakmak suretile artırdıklarına kaildirler.

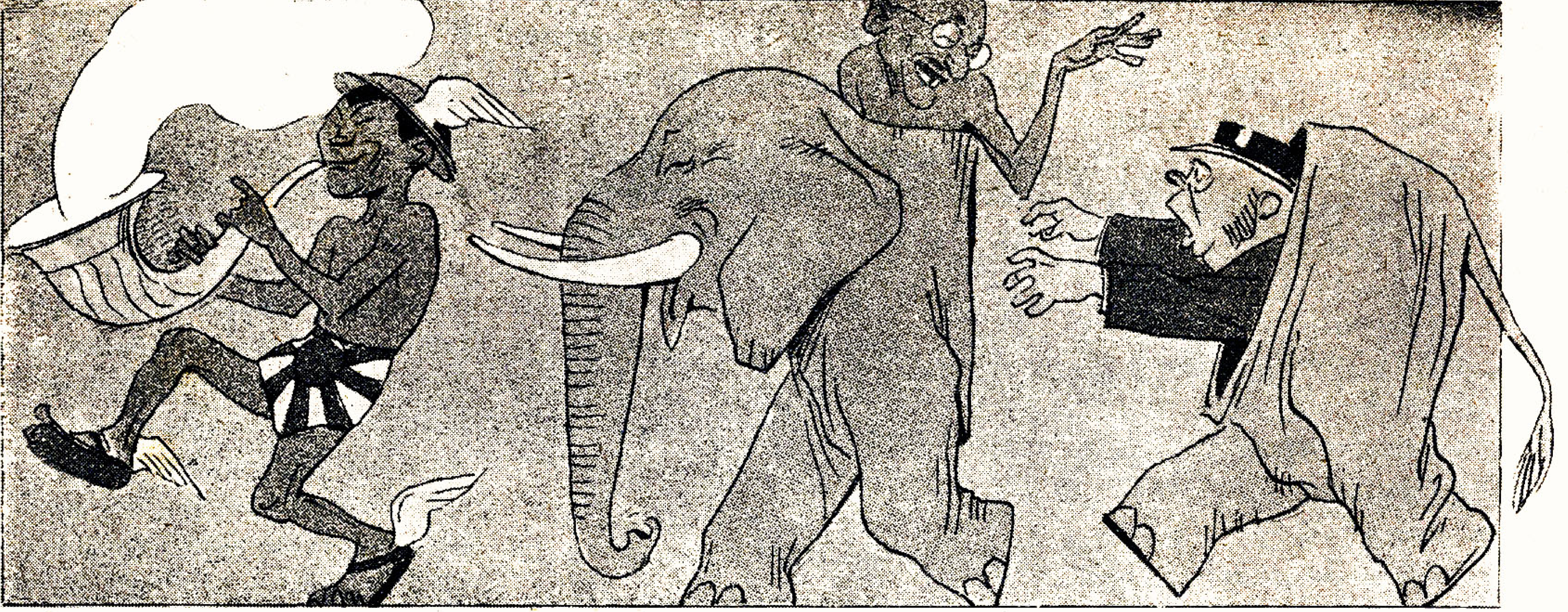
Bizim Satılmışın davet tezkereleri, muhataplarının şahıslarına göre türlü türlü dedikodu mevzuu olmaktan başka işe yaramadı.

Kaza kaymakamı Âdem Efendi, Sultan Abdülâzizin gözdelerinden bir saraylı ile evli olduğundan dolayı, bu memuriyete nevima sürgün gibi gönderilmişti. Yaşlı, başlı, basit bir adamdı. Karısı çoktan ölmüş olduğu halde, elân onunla evlenmiş olmanın seyyiesini çekiyordu. Binaenaleyh her türlü toplantıdan, nümayişten, böyle eğlencelere, ziyafetlere gitmekten ihtiraz ediyordu. Buraya geldi geleli, ne kimsenin evine adım atmış, ne de kendi evinde bir kaç kişiyi bir arada kabul etmişti. Boş vakitlerini, oymacılıkla geçiriyordu. Hindistan cevizi kabuğundan taslar, tentene gibi, oymalı kuş kafesleri, resim çerçeveleri yapar, naibe, malmüdürüne, jandarma tabur ağasına hediye ederdi. Bu adamcağız, Satılmışın davetini, nazikâne bir tezkere ile ve mide rahatsızlığını bahane ederek reddetti.

Naip Taha Efendi boğazına fevkalâde düşkün olmakla beraber, gayet korkak, o nisbette kurnaz, mürai bir softa idi. Kendini kaza halkına âdeta bir kutup diye tanıtmıştı. Bütün ahali, onun zühtü tekvasına hayrandı. Evinde gizlice, dolaba sakladığı sürahiden rakı içer, sonra üç aylarda oruç tutar, nakşibendi tekkesine devam eder, devranda kendinden geçer, her münasebetle haramdan müçtenip bulunduğunu tekrar ettiği halde, beri yanda mahkemeye işi düşen kadınlara karşı pek mültefit davranırdı. Buraya geleli iki senedenberidir, muhiti iyice kandırmış, aldatmıştı. Emeli, mezayayı islâmiyesini padişaha, hiç değilse şeyhülislâma, yahut ki İstanbuldaki sair ekâbire duyurmak ve bir vilâyet naipliğine kapağı atarak, daha geniş bir meydanda, dilediği gibi at oynatmaktı. Onun için eşrafı kırmaktan, gücendirmekten son derece çekiniyordu. O da, etrafı şöyle bir dinledikten sonra, Satılmışın, eşraf nezdinde itibarı olmadığını anlayınca, aklı fikri ziyafette kalmakla beraber, gitmekten vazgeçti.

(Arkası var)

Ecnebi Karikatürleri

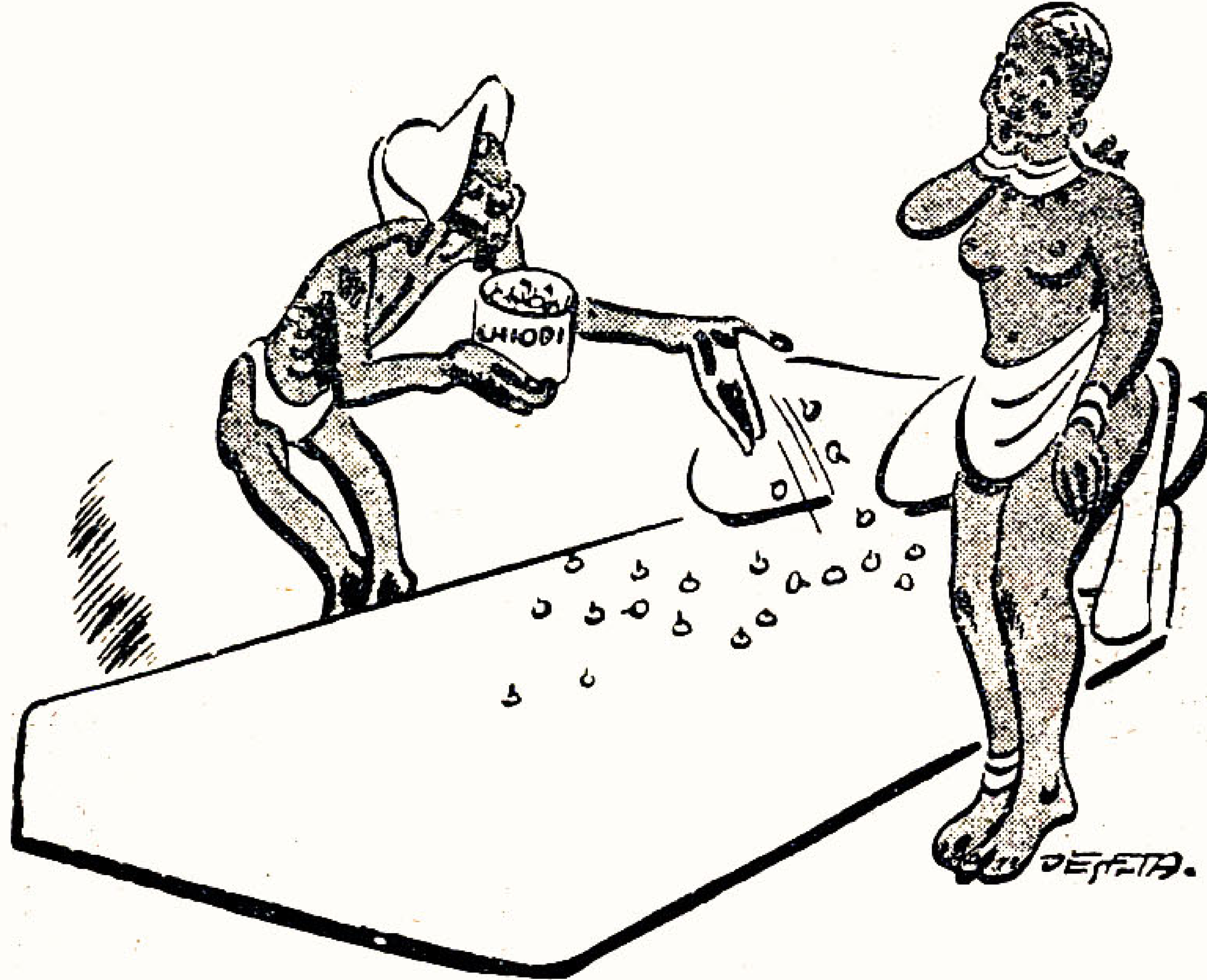

Siyaset dünyasında karnaval alayı! [Alman karikatürü]

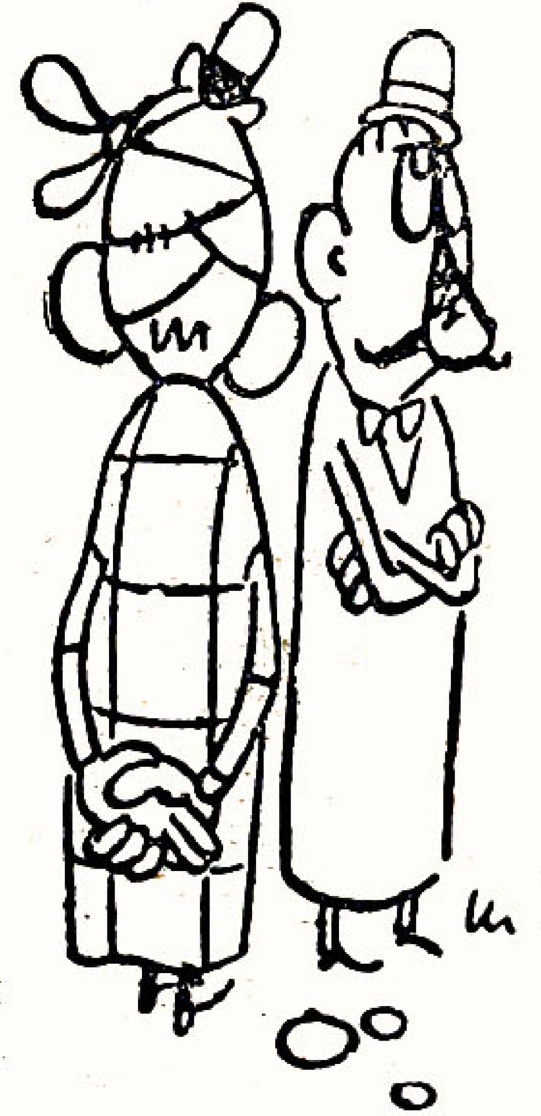
— Acayip, bu da nereden çıktı?.. Ben böyle bir şey ısmarlamamıştım!..

[İngiliz karikatürü]

— Hintli fakir yatağını hazırlıyor!

[İtalyan karikatürü]

— Karım kafama çaydanlığı attı.. Seninki de öyle yapar mı?..

— Hayır, bizim çaydanlık porselendendir.. Atmıya kıyamaz!..

[İsveç karikatürü]

Kadın — Teşekkür ederim amma, ben hasta değilim..

Erkek — İyi ya.. Ben de doktor değilim!

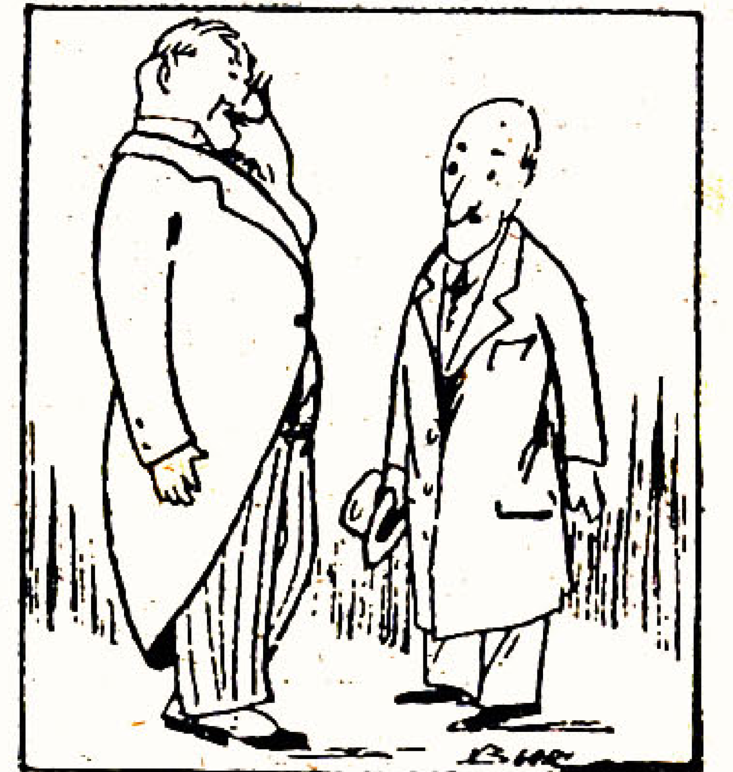
[İtalyan karikatürü]

— Eski patronunuzun yanında da sigara içer miydiniz?..

— Evet.. Yalnız, ağzımın kokusundan rahatsız olmasın diye çiklet çiğnerdim!

[İngiliz karikatürü]

— Doktor.. Çabuk geliniz.. Çocuğum bir altın yuttu..

— Yarından önce gelemem..

— Öyleyse, bir günlük faizi vizitenizden keserim!

[İtalyan karikatürü]

1 — Günde bir defa kullanmak bütün güne kifayet eder.
2 — Parlaklığı kâmilen izale eder.
3 — Kadife gibi mat ve tabiî bir güzellik verir.
4 — Terlemeğe yağmura ruzgâra dayanır.
5 — Açılmış mesamatı sıkıştırır, ve deriyi kurutmaz.

Bu Sebepler dolayısile pudranız içinde krem özü bulunmalıdır.

Bu yeni harikulâde fikir, içinde fennî bir surette gayet ince pudra ile karıştırılmış krem özü bulunan tokalon pudrasına izafe edilerek ikmal edilmişdir. Yorgun ensiceyi nefis bir yumuşaklıkla tazelendirir, cilde hayatbahş bir ciyadet ve taravet verir ve en çirkin çehrelere fevkalâde tatlı ve mat bir güzellik verir.

Tokalon pudrası yegâne krem özünü havi hakikî pudradır. Yağlı bir deri için **PERO** pudrasını ve kuru bir deri içinde **PETALİA** markalısını kullanınız. Bunlardan birinin bir defalık kullanılması öteki pudraların dört defa kullanılmalarından daha fazla dayanır.

Bunun için daima

TOKALON Kremi kullanınız

Dikkat!

Kış gidiyor!..
Bahar geliyor!..
Bu aylar, mevsimin en tehlikeli günleridir..
Çünkü:
Tatlı bir güneş, yalancı hararetile sizi aldatır..
Hiç farkına varmadan souk alırsınız!
Bu tehlikeye karşı, bir tedbir vardır:

E. NEŞET kininleri giren eve, Nezle, Grip, Sıtma giremez!

Deposu: İstanbul, Ankara caddesi, No. 88

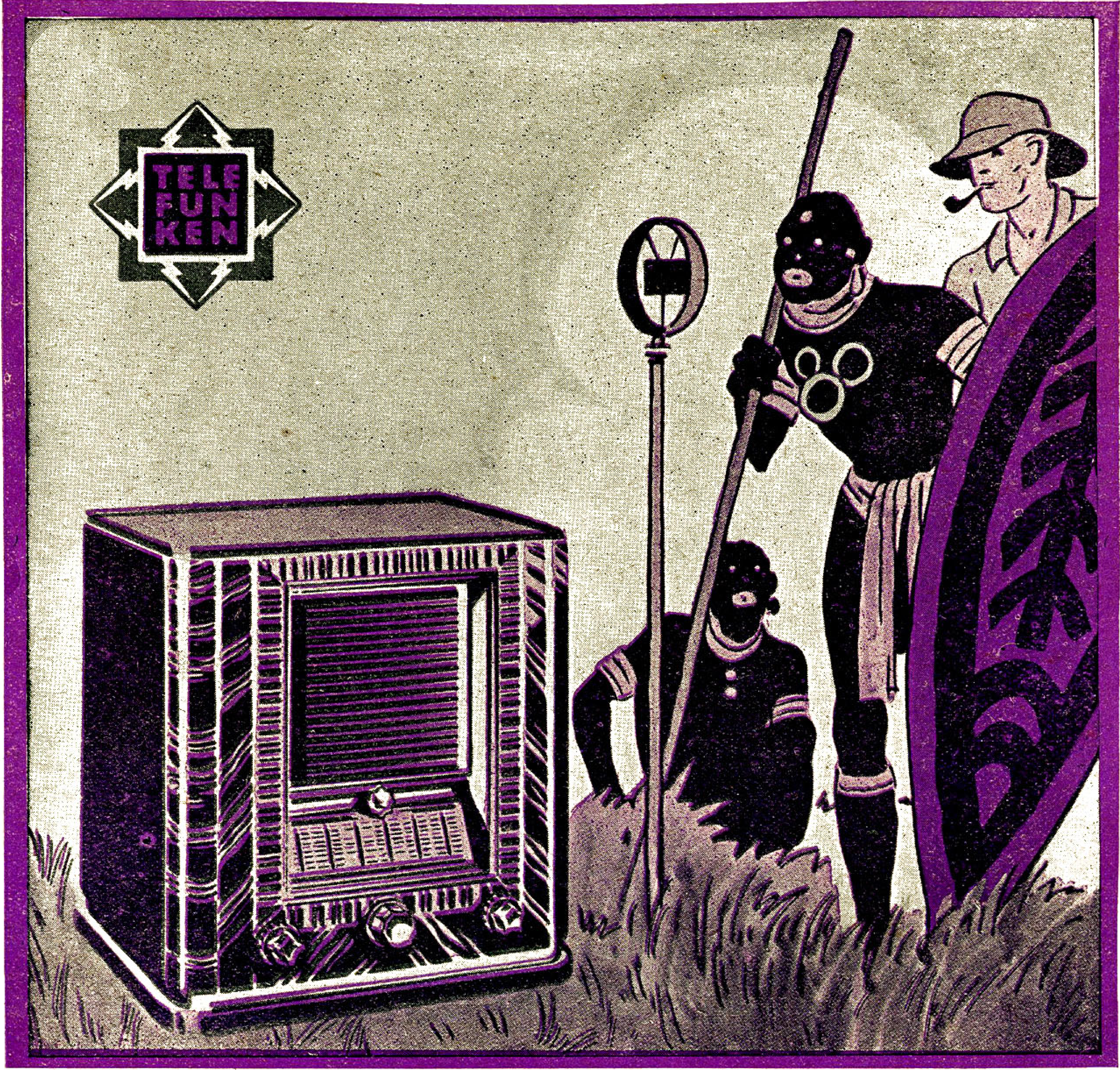

VOG kremi, dünyanın en son tekemmülâtını haizdir. Avrupa ve Amerikada 138 milyon kadın tarafından kullanılması bu müstahzarın kıymeti hakkında bir fikir verebilir.

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü Yusuf Ziya

Basıldığı yer: AKŞAM MATBAASI

TELEFUNKEN

DÜNYAYI DOLAŞAN RADYO

TELEFUNKEN

Radyoları Dünyanın her tarafında rağbet gören ve beğenilen Radyolardır. Telefunken radyoları en müşkülpesent musiki meraklılarını bile hayrete düşürmüştür.

TELEFUNKEN

Kısa - Orta - Uzun dalgalı bütün neşrıyatı zapteden fennin bu son harikasıdır. Telefunken Radyosunu dinlemeden kararınızı vermeyiniz.

TELEFUNKEN Radyosu sayesinde oturduğunuz yerden bütün dünya konserlerini ayağınıza kadar getirebilirsiniz.

BOURLA Biraderler ve Şsı

İSTANBUL — İZMİR — ANKARA

Akşam Matbaası